

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 45 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 27 SEPTEMBER.

Oorlogsberichten.

Verklaringen
van minister von Bismark.

De pruisische *Staatsanzeiger* kondigt twee zendbrieven af, door den hoofdminister von Bismark, aan de vertegenwoordigers van Noord-Duitschland gezonden. In den eersten brief bemerkt men dat Duitschland, bij het aangaan van den vrede met Frankrijk, vooral aan zal dringen op de *stoffelijke* waarborgen tegen de aanrandingen van Frankrijk, vooral tegen de *zuidertelijke grens*, welke achteruit geschoven zou moeten worden derwijze dat de vestingen, met dewelke Frankrijk nu Duitschland bedreigt voortaan als verdedigingspunten voor het laatste land zouden dienen.

De tweede brief van den noordduitschen rijkskanselier betoogt dat Duitschland, alhoewel zich niet met de inwendige zaken van Frankrijk bemoeiende, voor den oogenblik aldaar geen ander staatsbestuur kan erkennen dan dat van Napoleon.

Straatsburg en Metz behoudende, en den nu te sluiten vrede slechts als een wapenstilstand beschouwende, zou Frankrijk deszelfs neerlaag willen wreken zoohaast het zich daartoe weder sterk genoeg gevoelt. — Van Duitschland integendeel heeft Europa geene omwentelingen noch verstoringsen van den vrede te duchten.

Pruisen tot den oorlog gedwongen zijnde geweest, vraagt de veiligheid in de toekomst als prijs zijner huidige zegepraal.

Ziedaar de diplomatisch-politieke taal van Pruisen's hoofdminister. Men ziet daarin duidelijk dat Duitschland, kost wat kost, zooland niet de fransche departementen van den Opper- en Nederrijn terug eischen, dan toch die gewesten onzijdig wil maken en de vestingen van Straatsburg en Metz afbreken.

Hierbij bepalen zich de eischen van Duitschland niet; de financiële kwestie zit nog achter de gordijn; 2,500 miljoen franks en de helft der fransche gepantserde vloot (welke laatste eisch men waarschijnlijk in geld zal veranderen) zijn twee hoog gewichtige punten. En toch zal het verslagen Frankrijk wellicht daarop moeten toegeven aan den stom overwinnenden vijand, die, met alle macht, zijnen zegenpralenden intocht in Parijs wil voeren, ten einde in de fransche hoofdstad die vredesvoorwaarden voor te schrijven....

Niettegenstaande de ronkende depeches, uit Parijs verzonden, is het verlies der Franschen bij Sceaux nu officieel bevestigd.

Men heeft reeds op de Seine de vloot van kanonbooten gezien, die bestemd is om tegen den vijand te werken gezamenlijk met het landleger. Ziehier bijzonderheden over deze vloot, ontleend aan de *Presse*. Zij is niet talrijk, deze vloot, die de zee heeft verlaten om Parijs te verdedigen, maar men gevoelt bij haar zicht dat zij een schrikkelijk vuur zal geven; zij bestaat uit vier vlottende batterijen van 8 kanonneerbooten, rond welke met veel lichteheid een twintigtal stoomloopen drijven, die den dienst doen van verkenners. 25 officieren en 500 matrozen, ziedaar geheel de bemanning; maar geheel deze vloot, mannen en schepen, is zoo ontzaglijk gewapend, dat zij een diep vertrouwen en eene soort van eerbiedigen schrik inboezemt.

Aan den *Frankfurter Journal* wordt van den 30 dezer voor Straatsburg gemeld: Gisteren had ik gelegenheid de manschap, in de loopgraven afgepost, van nabij te zien. De schansgraven, die door het aanhoudende regenweder zeer moeilijk te begaan en deels met water gevuld zijn, leveren waarlijk geen aangenaam ophoudend op; de uniformen der soldaten waren gansch met slijk besmeurd. Niettegenstaande alle vermoeiingen was de manschap zeer opgeruimd en zong de « Wacht am Rhein. » De schanswerken zijn zoover gevorderd, dat de aarde, door de werkers opgeworpen, in de grachten rondom de vesting kan gestort worden. De batterij op het Sporenland schiet vreeslijk op de citadel. In de stad wordt tegenwoordig paardenvleesch voor 1 gl. 30 kr. per pond verkocht.

De *Weser-Zeitung* bevat eene correspondentie uit Karlsruhe, waarin het volgende wordt gemeld:

De belegering van Straatsburg is nu zoover gevorderd, dat zij weldra tot de geschiedenis zal behooren. De ontdekking dezer dagen gedaan van mijngangen in de nabijheid der gracht is zeer belangrijk geweest, want de belegeraars zijn daardoor aan een groot gevaar ontsnapt. De ontdekte mijnen zijn onschadelijk gemaakt,

en men heeft verder onderzocht om te zien of elders dergelijke gevaren hen bedreigden. Daarover is men thans volkomen gerustgesteld. Door voormalige inwoners der stad, die dezer dagen de vesting hebben verlaten, zijn de volgende bijzonderheden medegedeeld. Generaal Ulrich en de oud-prefect, de heer Pron, wonen in eenen der diepste kelders van de prefectuur. Minder goed beschermd is een groot gedeelte van de inwoners, wier daken boven hunne hoofden zijn verbrand, want zij huizen in tenten en hutten vlak nevens de wallen, waar die tot heden het meest zijn verschoond gebleven. Levensmiddelen zijn er in overvloed voor zoo verre dit betreft brood en groenten, maar overigens heerscht er groot gebrek. Men betaalt bij voorbeeld voor eenen zak aardappelen 50 a 60 franken, voor een pond vleesch 4 a 5 fr. enz. Door een toeval, om zoo te zeggen, heeft men er tot heden geenen hongersnood geleden; de proviandkolonnen van het leger van Mac-Mahon waren indertijd naar Straatsburg gericht en daar zijn zij gebleven, tot groot geluk der bevolking.

Den 19de dezer heeft, op de heuvelen tusschen Villejuif en Meudon, bij Parijs, een hevige gevecht plaats gehad tusschen vier divisien fransche linietroepen, aangevoerd door generaal Ducrot, en eene groote massa deutsche troepen in de naburige dorpen en bosschen verscholen.

Volgens het officieel verslag, bij middel eens lichteblaus uit Parijs, naar de loden van 't Staatsbewind te Tours gezonden, zijn de fransche troepen, na een zeer hevige gevecht, achteruit geweken tot in het fort van Vanvres, en heeft men daarna besloten al de troepen in Parijs te verzamelen.

Wel is waar, bestatigen die zelfde depechen dat het verlies der Pruisen veel grooter is dan dat der Franschen, doch zij geven nog geen de minste cijfers op.

Ferrières, 20 september.

Bij de omsingeling van Parijs vonden de volgende zegepraalende gevechten plaats:

Op 17 september wierpen detachementen van de 17de pruisische brigaden eenige vijandlijke bataillons omver ten noorden des wouds van Brevannes, ten noord-oosten van Villeneuve.

Den 18, klein gevecht bij Bicêtre.

Den 19, wordt de vijand teruggeslagen uit zijne verschanste positiën door het 5de pruisische en 2de beiersche korps, tot onder de forten, waarbij hem 7 kanons werden afgenomen. De verliezen aan onzen kant waren onbeduidend.

Te Versailles werden 2000 mobiele garden gevangen genomen.

Sèvres, dat ons een garnizoen gevraagd had, wordt door de onzen bezet. VON PODBIELSKY.

Tours, 24 september.

Tijdingen van Parijs hier ontvangen, melden dat M. von Bismark, in de voorloopige onderhandeling tot voorwaarden stelt, dat alle sterkten van den Elzas en Loreinen, alsook de berg Valerien aan Pruisen zouden geleverd worden.

Deze voorwaarden zijn als niet aannemelijk beschouwd.

Het plaatselijk gouvernement zal eene proclamatie aan Frankrijk richten in welke het den toestand zal doen kennen en tevens nieuwe middelen aanduiden om de nationale verdediging des te beter te kunnen ten uitvoer brengen.

De kiezingen voor de constituerende vergadering zouden ook verschoven worden.

Overgaaft van Toul.

Men meldt uit Berlijn, zondag 25 september: de volgende officieële cijfers betreffende de overgaaft der fransche vestingstad Toul aan de deutsche troepen.

Ten gevolge der capitulatie van Toul, zijn 109 officieren en 2,240 onder-officieren en soldaten krijgsgevangen gemaakt, waarbij nog 120 peerden, een vaandel der mobiel-garden, 197 bronzen kanonnen, waarvan 48 gegroefd, 3,000 gewonen, 3,000 sabels, 500 kurassen, eene groote hoeveelheid andere wapens en 51,949 portien voedsels zijn daarbij in onze handen gevallen.

Baron von Moltke.

Baron von Moltke, aan wien Pruisen zijne meeste victories verschuldigd is, werd geboren te Gnetz, in Mecklenburg, den 26 oktober 1800, zoodat Moltke op dezen oogenblik zeventig jaren telt.

Moltke is dus geen Pruis. Zijne eerste dienstjaren sleet hij in het deensche leger en ging in 1822 in pruisischen dienst over. Tien jaren, na zijne dienstneming aldaar, vinden wij hem in den algemeenen staf.

In 1835 ondernam hij eene reis in het oosten en werd aan sultan Mahmud voorgesteld, die

hem vroeg zijne krijgskundige kennis ten dienste des turkschen legars te stellen.

Moltke vroeg een verlof van verscheidene jaren en wijdde al zijne zorgen aan het leger des sultans.

In 1839 woonde de stratist den veldtocht in Syrië bij en keerde eindelijk in Pruisen terug, waar hij als aide-de-camp van prins Hendrik optrad, welke echter in 1846 overleed.

Na verscheidene zendingen, werd Moltke in 1856 aide-de-camp van prins Frederik-Wilhelm en twee jaren nadien chef van den generaal staf des legars.

In 1856 maakte Moltke het plan eener expeditie welke door het spoedig sluiten des vredes te Villafranca onuitgevoerd bleef.

In 1864 was hij als chef van den staf bij prins Frederik-Karel gevoegd, tijdens den oorlog tegen Denemark.

Reeds het jaar nadien, toen men voorzag dat er oneenigheid zou ontstaan tusschen Pruisen en Oosteurijk, begon Moltke een oorlogsplan tegen dit laatste rijk te ontwerpen en toen in 1866 de oorlog uitbrak, werd dit plan van het begin tot het einde uitgevoerd.

Tot infanterie-generaal benoemd, vergezelde Moltke den koning op deze expeditie en bleef hem ter zijde staan in den slag van Sadowa.

Onder Moltke's leiding marcheerde het leger op Weenen.

Den 22 juli verleende de generaal eene wapenschorring van vijf dagen, gedurende welke men den wapenstilstand onderteekende.

De vredesvoorwaarden waren roemrijk voor Pruisen, en de koning schonk den generaal de orde van den Zwartten Adelaar.

Moltke schreef een tweetal werken over de turksche aangelegenheden, en bestuurde de officieële uitgaaf betreffende den veldtocht van Italië.

Wat het persoonlijk karakter des generaal's aangaat, dit wordt hoog geroemd.

Hij is een eenvoudig en nederig man, koel en zwijgend, maar die rechtzinnig is in zijne woorden en in zijne daden.

Veel spreken doet inderdaad Moltke niet, en de generaal, al onder zijne bevelen staat, weet niet meer dan hij weten moet.

Eene opmerking is er echter te maken: sedert de overwinning bij het pruisische leger trouw 't huis behoort, is Moltke voor velen onfeilbaar en zijn zijne oorlogsplans zonder gebreken.

Deskundigen zeggen echter, dat het plan van 1866 slechts zoo meesterlijk gelukt is, ten gevolge der grove en onvergeeflijke fouten door de oostenrijksche stratisten begaan.

Napoleon te Wilhelmshöhe.

Te Kassel, zegt de *Pall-Mall-Gazette*, is het niet moeilijk eene audiencie bij den keizer te bekomen, indien men zich richt tot generaal Mons.

Hij ontvangt zijne bezoekers zeer welwillend. De gezondheidstoestand van Napoleon is beter; hij kan te paard stijgen.

Te Sedan zat hij zelfs uren lang te paard, waar hij ook, zooals de Duitschers verklaren, zijn leven waagde.

Zedelijk lijdt hij veel.

Het ongeluk maakt wijsgeer, maar hier, zegde M. Pietri, is het ongeluk grooter dan de filosofie.

Dagelijks wandelt de keizer, en verscheidene hooge personen komen hem bezoeken.

Hij wordt als gast behandeld, maar toch zijn er maatregelen genomen, om eene ontvluchting onmogelijk te maken.

Er zijn in het kasteel twee groepen dienstboden: eene van den koning, de andere van den keizer.

Pauselijke Staten.

Rome, 22 september.

Het pauselijke leger, sterk 8,500 man, is vandaag met krijgsgevoerd uitgetrokken. De Paus is wel besloten in de stad te blijven. Er heerscht rust.

De overveldiging.

Wij ontleenen de volgende bijzonderheden aan eene briefwisseling uit Rome, aan de *Gazette du Midi*:

Het is onbetwistbaar dat de overveldigde bevolking weinig genegenheid voor de Italianen aan den dag legt. Na het vertrek der pauselijke troepen naar Frosinone, zijn er twee piemonteese officiers de inwoners komen aanwakken, om hen met vreugdebetuigingen te ontvangen; men antwoordde hun door deuren en vensters te sluiten, en het in bezit nemen der stad geschiedde te midden eener doodsche stilte.

't Is eene groote dwaling, te gelooven, dat de Romeinen verlangen onder het juk van Italië te vallen; zij willen noch van zijne konkskriptie noch van zijne belastingen. De verkleefdheid

en toegenegenheid, welke zij thans voor den Heiligen Vader toonen, zijn er de beste bewijzen van.

De kalmte der stad, ondanks de gewettigde onrust die er heerscht, is nog geen oogenblik gestoord geworden.

Het *Giornale di Roma* doet, in eenige regelen vol waardigheid, het doel kennen der zending van den graaf Ponza di San-Martino. Deze nota is door den H. Vader zelf geschreven:

« Koning Victor-Emmanuel heeft den graaf Ponza di San-Martino met eenen brief voor Zijne Heiligheid naar Rome gezonden. De koning begint zijnen brief met verklaringen van kinderlijke toegenegenheid, van katholiek geloof en koninklijke rechtzinnigheid. Evenwel is het doel van den brief, te doen kennen dat, niet konnende weerstaan aan de werkingspartij en de zoogezegde nationale ingevingen, men besloten heeft bezit te nemen van alles wat er van het grondgebied van den Heiligen Stoel overblijft.

« Alle uitleggingen op dezen akt, aan welchen men geenen naam geven kan, is overtoellig, even als het onnoodig is te zeggen dat de H. Vader zich tegen ieder welkdanig voorstel bepaald heeft verklaard. »

Welk verschil tusschen deze nota en die van het officieel blad van Florence, de nieuwe overveldiging aankondigende, waartoe het italiaansche gouvernement besloten was.

Het kleine garnizoen van Civita-Castellane (125 man) heeft gedurende twee uren het hoofd geboden aan 15,000 Piemontezzen welke het langs voor en achter aanraadden en zwaar geschut gebruikten, tot zooverre dat de stad vernield werd. De verliezen aan den kant der zouaven waren onbeduidend.

Ziehier een geestigen trek van Pius IX: Tijdens zijne laatste wandeling naar de villa Borghese, werd hij, door een ouden gendarm aangesproken die hem zegde:

— Heilige Vader, ik heb 25 jaren dienst, en men weigert mij mijn pensioen te geven.

De Paus antwoordde lachend:

— Ik, integendeel, heb nog geene 25 jaren dienst; en sinds lang wil men mij het mijne geven.

En hij verzekerde den ouden soldaat, dat er aan zijne vraag zou recht gedaan worden.

De gevechten van Civita-Castellano.

Men schrijft uit Florencië, 23 september:

De Kamer zal eerlang vereenigd worden voor de beraadslaging over de verplaatsing der hoofdstad en over de geldkwestie. Daarna zullen nieuwe algemeene kiezingen plaats hebben, Rome en deszelfs grondgebied er onder begrepen. Een partijblad meldt dat de zouaven bij het gevecht van Civita-Castellano, vijf gekwetsten, doch niet éénen dooden hebben gehad. Een groot deel der zouaven, met hun generaal de Charette, zijn omsingeld te Civita-Vecchia. De Italianen hebben twee honderd krijgsgevangenen gemaakt; onder hen is niet één Limburger.

Het Staatsbestuur heeft zijn inzicht doen kennen van op zijne kosten de verdedigers van den pauselijken troon naar hunne baardsteden terug te doen keeren.

De pauselijke gevangenen zijn eergisteren langs Florencië vervoerd geworden; men bemerkte 26 gendarmen en 20 zouaven met eenen onderluitenant en eenen sergeant.

De officier, een jonkling met een krijgshaftig uitzicht, is een Gentenaar; hij stamt af van eene rijke familie uit Vlaanderen.

De sergeant en die zouaven waren allen Belgen, waarvan sommigen reeds in hun vaderland en in Mexico gediend hebben, de anderen zijn nog jeugdige vrijwilligers.

De officier verhaalde dat hij te Baguorea met zijn detachement in voorpost, door overmachtige italiaansche troepen overvallen en omsingeld werd. De kolonel had dien onderluitenant voorop gezegd, dat hij Rome niet meer terug zoude zien.

De officier en de sergeant zijn zeer te vreden over de wijze waarop zij door de italiaansche soldaten onthaald werden.

Allen zijn voornemens naar België terug te keeren, om hunne diensten aan hun vaderland aan te bieden, welk nu gewapend langs de grenzen staat.

De kleedij der zouaven is zeer bekoorlijk, zij hebben veel bezienders gehad in de stad en in de koffiehuisen.

Zij genieten eene bijna volkomene vrijheid. (Men bemerkte, uit bovenstaande verhaal, dat de officier der zouaven, van wien door de florentijnsche dagbladen zoo gesproken wordt, de Gentenaar, de jonge heer Ernest Kervijn van Volkaersbeke is).